

De boodschapper

Zien jullie hem nog niet aankomen van achter de heuvels, meisjes?
Hij zal komen, over de bergen, met grote sprongen,
springend over spleten,
hij zal hier op zijn knieën voor me gaan zitten, zijn rug bedekt met
zweetdruppels
zijn ogen glinsterend,
zijn mond zal breed open zijn
en zijn tanden zullen schitteren
en hij zal zijn armen om mijn benen klemmen,
en als we alleen zijn, zal hij zijn mond tegen de mijne drukken.

Hij zegt woorden, die jullie niet kennen, hij vertelt mooier dan de oude
mannen van het dorp.
En vandaag zal ik het hem zeggen, vandaag vertel ik hem dat ik zijn bruid zal
zijn.
Hij zal vrolijk zijn, hij heeft lang gewacht: ik zei hem elke dag, als de zon
wegging, dat hij te mooi was en te sterk, dat ik mager was en weinig wist.
Maar dan lachte hij en zei dat ik een jong hert was en dat mijn keel, als hij zijn
hand erop hield, klopte als de keel van een vogel,
ik hoefde niet sterker te zijn, zei hij, maar ik wilde hem niet geloven.

Om mij anders te laten denken, gaf hij mij zijn voet en aan zijn bruin been
zette hij mijn te kleine voet.
En de volgende avond sprong hij snel over de bergpaden, en hij hield mijn te
kleine voet omhoog, en toen hij bij mij kwam, ging zijn adem niet vlugger dan
de avond ervoor. Hij ging zitten en hij gleed met mijn witte voet langs mijn
been.
Ging het water halen sneller met mijn sterke voet, vroeg hij.
Nee, schudde ik, en hij lachte.
- Maar jij kunt je kleine voet niet gebruiken, zoals je mij niet nodig zult
hebben -
Dan keek hij donker en zei dat ik niet sterk hoefde worden als een man, maar
dat ik alles mocht proberen en hij gaf mij zijn hand.
En mijn hand was zo bleek aan zijn arm.

Maar de volgende avond sprong hij sneller dan ooit over de spleten en hij
kwam bij me en streek me met mijn eigen hand door mijn haren.
Ging het kleren maken vlugger met mijn hand, vroeg hij.
Nee, zei ik, en hij was erg vrolijk en schaterde.

- Maar jouw nieuwe hand kun je alleen gebruiken om zacht te voelen en niet om te vissen, zoals ik je alleen maar zou kunnen strelen –
Zijn ogen glinsterden niet meer en zonder een woord te zeggen gaf hij me mijn hand terug en bood me zijn hart, en nu ben ik veranderd door zijn hart.

Hij zal straks komen en ik zal hem vertellen, dat ik hem zal trouwen.

Is dat hem, meisjes, is dat mijn bruidegom, die daar komt rennen?

Hij moet het zijn, wie rent als hij?

Maar nee, het is iemand anders.

- Heeft u langs de paden mijn bruidegom zien rennen naar mij toe? -
- Ik zag hem, meisje, hij rende met zijn lange benen, hij rende om over het ravijn te springen, maar hij keek naar de diepte en was bang en hij viel in de diepte -
- Ik kan het niet, begrijpen, nieuwe boodschapper, hij was nooit geschrokken, dapper was zijn hart.....ZIJN HART! –

mp68

Marganne Peters

